

Sygn. akt II CSK 285/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku "G. [...]" Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przy uczestnictwie J. D.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej na własny
rachunek oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, reprezentanta
lub pełnomocnika w spółce handlowej , przedsiębiorstwie państwowym,
spółdzielni, fundacji lub stowarzyszeniu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 listopada 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt X Ga [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od uczestnika na rzecz wnioskodawcy kwotę 120
(sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w tym przedmiocie wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został przez uczestnika postępowania potrzebą wykładni (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) przepisów art. 379 ust. 1 i 2 prawa upadłościowego i naprawczego. Zdaniem uczestnika istnieje liczne orzecznictwo Sądu Najwyższego odwołujące się do przesłanki winy, „lecz żadne z nich nie odnosiło się, ani też nie wyjaśniło, sposobu miarkowania wpływającego na orzeczenie notabene fakultatywnego zakazu w przedziale od trzech do dziesięciu lat mimo, że jak wynika z jednego orzeczenia Sądu Najwyższego zakaz, o którym mowa w omawiany przepisie jest wprawdzie sankcją represyjną o charakterze cywilnym, to w istocie jest zbliżoną do sankcji karnej przewidzianej w art. 41 k.k. gdyż stanowi ono dolegliwość o charakterze głównie osobistym”. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania myśl tę powtarza, bez jej szerszego rozwinięcia.

W niniejszej sprawie nie występuje wskazana we wniosku potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości. Odwołanie się do tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.).

Skarżący sformułował pytanie, na które – jego zdaniem – Sąd Najwyższy powinien odpowiedzieć, ale nie przedstawił żadnego jurydycznego uzasadnienia mającego przekonać, że występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania. Swoje stanowisko wsparł tezą, mającą mieć podstawę w jednym orzeczeniu Sądu Najwyższego, w którym znalazło się stwierdzenie, że zakaz, o którym mowa w omawianym przepisie jest wprawdzie sankcją represyjną o charakterze cywilnym, to w istocie jest zbliżony do sankcji karnej przewidzianej w art. 41 k.k., gdyż stanowi on dolegliwość o charakterze głównie osobistym”. Ta myśl wyczerpuje uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przy czym skarżący nie podał daty i sygnatury orzeczenia, na które się powołał.

Przepis, którego wykładni oczekuje skarżący został przez ustawodawcę pomyślany w taki sposób, by pozostawiał sądom swobodę w doborze sankcji, którą zastosują w związku z ustaleniem, że doszło do zdarzeń uzasadniających jej wymierzenie. W świetle art. 373 ust. 1 prawa upadłościowego i naprawczego zakaz powinien być orzekany w przedziale od trzech do dziesięciu lat, co oznacza, że wobec uczestnika został on orzeczonej w dolnej możliwej granicy. Kryteria, którymi sąd powinien się kierować przy określeniu granic czasowych orzekanego zakazu wynikają z art. 373 ust. 2 zdanie pierwsze prawa upadłościowego i naprawczego, a problem doboru sankcji do konkretnego przypadku dotyczy subsumpcji okoliczności faktycznych pod przepis, w świetle którego mają być ocenione, a nie jego wykładni.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 490), orzeczono jak w postanowieniu.